

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 16. maj 2022
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Emma Saugmandsgaard
Øe
Sagsnr.: 2022-0037-0151
Dok.: 2431290

Besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Tortgodtgørelse ved digitale seksuelle krænkelser og udvidelse af området for ydelse af krænkelsgodtgørelse samt forenkling af renteberegningen i offererstatningssager) (L 184) fra Folketingets Retsudvalg.

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Tortgodtgørelse ved digitale seksuelle krænkelser og udvidelse af området for ydelse af krænkelsgodtgørelse samt forenkling af renteberegningen i offererstatningssager) (L 184), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 6. maj 2022.

Mattias Tesfaye

/

Louise Black Mogensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af lov erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Tortgodtgørelse ved digitale seksuelle krænkelser og udvidelse af området for ydelse af krænkelsegodtgørelse samt forenkling af renteberegningen i offererstatningssager) (L 184) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere henvendelsen af 5. maj 2022 fra Henrik Thorstholm, Ret og Råd om etablering af en offerfond ved digitale krænkelser, jf. L 184 - bilag 2?”

Svar:

1. Jeg vil gerne kvittere for henvendelsen. Jeg forstår henvendelsen således, at det foreslås, at idømte tortgodtgørelser, i stedet for at skulle udbetales til offeret, skal kanaliseres over i en offerfond, for derved dels at behandle hver enkelt krænker lige, dels at sikre den krænkede en godtgørelse, der svarer til det generelle godtgørelsesniveau.

Den problematik, der blev rejst med Umbrella-sagskomplekset, er kompleks og svær, hvilket også stod tydeligt frem ved 1. behandlingen af lovforslaget. Digitale seksuelle krænkelser er særegne på den måde, at offeret kan risikere at blive udsat for en krænkelse, som fortsætter og kan fortsætte meget længe. Som offer vil man aldrig kunne vide, hvornår og i hvilken sammenhæng materialet dukker op igen, og jeg mener derfor ikke, at skadevirkningen nødvendigvis bliver mindre med tiden. Det er særdeles belastende for offeret, og vi skylder derfor ofrene at sikre en retfærdig løsning, hvor de oplever en anerkendelse og forståelse fra retssystemet.

Som det også blev fremhævet under 1. behandlingen er det vanskeligt at anvise en entydig, god løsning på problemstillingen, men jeg mener, at vi med den foreslåede model er nået frem til den bedst mulige løsning. Med denne model anerkender vi, at der er tale om uafhængige krænkelser, og på den måde varetager vi både hensynet til offerets retsfølelse, ligesom vi lige stiller fysiske og digitale seksuelle krænkelser i tortmæssig henseende.

2. Jeg vil dog gerne knytte nogle ord på forslaget om, at gerningspersonen bliver forpligtet til at indbetale den idømte tortgodtgørelse til en offerfond, når offeret har fået udbetalt så stort et beløb, at et fastlagt loft er nået.

Jeg vil gerne anerkende, at det ikke er nemt at skabe proportionalitet i tortgodtgørelsesniveauerne ved seksuelle krænkelser. En model med en offerfond har den fordel, at det muligvis vil kunne bidrage til at sikre proportionalitet, ligesom man samtidig vil kunne sikre, at gerningspersonerne behandles ens, uanset hvornår deres straffesag kommer for retten.

Omvendt er der dog en række, væsentlige ulemper ved modellen. *For det første* vil modellen rejse det meget svære spørgsmål, om hvornår et offer må anses for at være kompenseret for den samlede tort, og hvordan det skal fastlægges. Modellen tager desuden ikke højde for, at der er tale om krænkelser, som kan fortsætte meget længe, og derfor være meget belastende for offeret.

For det andet er der en række praktiske og administrative udfordringer ved denne model, idet retterne i praksis ikke vil have mulighed for at vide, hvor meget der allerede er blevet udbetalt til offeret. Et erstatningskrav vil således kunne forfølges både i forbindelse med en straffesag, en civilsag og ved ansøgning hos Erstatningsnævnet, f.eks. hvis gerningspersonen er under 15 år, og der derfor ikke føres en straffesag. Modellen vil derfor forudsætte, at der indføres en pligt for den forurettede til at oplyse om den samlede tilkendte godtgørelse.

For det tredje må det forventes, at offerets incitament til at forfølge yderligere krav i et vist omfang vil mindskes, når den idømte tortgodtgørelse ikke længere skal udbetales til offeret men derimod til en offerfond. Det gælder f.eks. i de tilfælde, hvor der ikke føres en straffesag. Der vil derfor være en risiko for, at gerningspersonen alligevel slipper for at betale.

På den baggrund er det altså fortsat min overbevisning, at en model med en offerfond ikke er den rigtige løsning på denne problemstilling.